

© 2019 Jack Muller

Coverfoto: Tamaar Fotografie

Coverontwerp: Jack & Esther

Drukkerij: Brave New Books

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

De Flamenco dans

Mister Jack

Voorwoord

In De Flamenco Dans, de opvolger van De Cellodrager, zullen er geheid weer mensen zijn die zichzelf of anderen erin denken te herkennen. Dat kan, maar berust enkel en alleen op uw eigen interpretatie – want alle gekkigheid komt uit de geest van Sjek, waar niemand dolen wil.

Verder ben ik alweer druk bezig met het volgende deel, waarin veel van de personages zullen terugkeren, maar waar ook kersverse creaties het daglicht zullen aanschouwen.

Veel leesplezier en inspiratie toegewenst!

MJ

Hoofdstuk 1

Eigenlijk was het meer een dag om lekker loom met je kont in het hooi te liggen. Kouwe pils in je hand, starend naar de melkwitte wolken die rustig overdreven en mijmerend wat voor silhouet de volgende wolk in petto had. Als kleine scheepjes dreven ze langzaam in grote getalen over de pas gemaaide akkers. Elke keer als je dacht dat het de laatste was, ontstond er uit het niets weer nieuwe aanwas. Een mooie bonte vlinder ging even een rustpauze houden op een valse kamille, terwijl de familie hommelmot zich tegoed deed aan de nectar van het groot hoenderhof, dat tierig groeide aan de slootkant. Het was warm, maar het zachte briesje maakte dat het uitzonderlijk aangenaam was. Het liefst zou Benk zijn kleren hebben uitgedaan en een plons in het kleine duinmeertje hebben genomen. Gewoon lekker in je blote reet door het jarenlang gezuiverde duinwater dobberen tot je huid rood van de kou was.

Maar Debbie had deze dag uitgekozen om begraven te moeten worden, dus stond Benk zich hier de pleuris te zweten in zijn pak, met klotsende oksels en een drijfmatte rug waarvan het zweet langzaam maar gestaag zijn bilnaad in liep. Als die klote-dominee nou eens opschoot met zijn oeverloze gewauwel, dan konden ze aan het bier. Was het niet voor de dorst, dan was het wel om dat misselijkmakende klotegevoel even kwijt te zijn.

Debbie dood, plotseling. Nooit wat gemankeerd, de huisarts wist niet eens van haar bestaan en uit het niets – als een donderslag bij heldere hemel – was ze dood. Hartfalen, volgens diezelfde huisarts. Benk had haar een week geleden dood aangetroffen op haar schommelstoel, die stevast achter op de veranda stond. Het glas wijn nog in haar hand, half leeggelopen over haar schoot, de uitgedoofde sigaar in de andere hand. Vredig, met een lach om haar mond. Zo had Benk haar gevonden. Zo had hij haar ook achtergelaten de avond ervoor, voordat hij naar huis ging. Moe, maar voldaan. Uitgeblust, maar tevreden. Ze hadden heerlijke seks gehad achterin de tuin, op een plaid, onder het toezien van duizenden sterren. Het was één van die zeldzaam zwoele avonden, waarop de seks gewoon in de lucht hangt. Debbie had heerlijk gekookt en ze hadden gezamenlijk al drie flessen witte wijn weggetikt. Beiden naakt aan het uitbuiken tegen de oude beuk, begon Debbie haar toetje plagerig met kleine stukjes tegen Benk aan te gooien. De uitgelekte yoghurt met aardbeien liep langzaam van Benk zijn borst naar zijn kruis. Stoïcijns liet hij haar begaan, wat nog meer yoghurt betekende.

“Zal tante Debbie het er met een koud washandje afhalen? Nee, dat zou zonde zijn, zeg. Ik denk dat ik het er maar zachtjes vanaf lik,” zei Debbie plagerig.

Tante Debbie was de vrouw van zijn vaders broer Charel. Was, want oom Charel had zich twaalf jaar geleden met zijn truck in de Trailiebrug geboord. Met een gangetje van zeventig kilometer per uur had hij zich tegen het te lage spoorviaduct geramd. Via de brug was hij de sloot in gegleden en op zijn zijkant op een meerpaal terecht gekomen. Ome Charel had het niet eens in de gaten gehad. Morsdood in een fractie van een seconde. De brug was bijzonder laag, dat was al jaren bekend, maar wat niet zo bekend was, was dat er recent een stalen balk voor geplaatst was, om de oude spoorbrug te behoeden voor nog meer aanrandiden. Regelmatig kreeg de brug een opsodemieter van een weer eens niet oplettende chauffeur. Wat de moffen en later de Engelsen niet voor elkaar kregen met hun bommen in de Tweede Wereldoorlog, lukte menig chauffeur toch bijna. Daarom was er maar een stalen bint voor geplaatst, tien centimeter lager. Tien centimeter die oom Charel fataal was geworden.

Na zijn dood werd het transportbedrijf van oom Charel verkocht en tante Debbie hoefde zich de rest van haar leven over geld geen zorgen te maken. Benk was toen veertien jaar en er helemaal kapot van. Hoe vaak had hij wel niet op de rijderstoel gezeten tijdens de ellenlange schoolvakanties? Ritjes naar Maastricht of Vlissingen, een spoedje naar Den Haag of een nachtelijke rit naar Schiphol, met zijn zesentachtigduizend-en-nog-wat lampjes. Prachtig vond hij dat.

Maar de mooiste rit was wel die naar Harlingen. Op de terugweg zei oom Charel tijdens de koffiepauze: "Zo jongen, je hebt tweeëndertig kilometer de tijd om te bewijzen dat je hem recht kunt houden."

En daar ging Benk, als een aap met zeven lullen zo trots, zittend achter het stuur van de 'Dikke Berta', zoals oom Charel de grote Scania altijd noemde. De Afsluitdijk was voor Benk. Hoe oud was hij toen geweest? Twaalf of zo, geweldig vond hij het! Die machtige machine die precies deed wat Benk wilde. Eerst nog aan de rustige kant, maar door de aansporingen van oom Charel steeds harder en harder.

"Geef d'r maar op d'r lazer!" schreeuwde Charel boven het motorgeluid uit, "Dat vindt ze lekker." Benk wist precies hoe alles werkte, daarvoor had hij lang genoeg naast oom Charel gezeten. Hij schakelde op als een beroepschauffeur en hield 'Dikke Berta' keurig tussen de witte lijnen. Als een baas zat hij daar, hoog boven het wegdek, een vierentwintig-tonner terug naar Noord-Holland te dirigeren. *'Ik hoop dat dit nog heel lang mag duren,'* dacht Benk toen. Ondertussen brulde de Golden Earring uit de speakers: 'Instant Poetry'. Oom Charel was verknocht aan de Golden Earring en hoewel hij andere bandjes ook wel leuk vond; het was toch echt eerst de Earring, dan een hele tijd niets, en dan pas de rest. Hij had zelfs een grote tattoo op zijn arm van The Naked Truth. Benk had in zijn naïeve onwetendheid wel eens gevraagd, tijdens een van de vele familiebarbecues, waarom zijn oom een naakte trut op zijn arm had staan. In bijzijn van de hele familie was hij keihard uitgelachen en Benk was beschaamd en gepikeerd achterin de tuin aan de rand van het duinmeertje gaan zitten. Later kwam tante Debbie met een blikje cola naast hem zitten en sloeg een arm om hem heen. "Hier joh, neem een slok en laat je niet zo opnaaien door die ouwe sukkels, man. Ze hebben zelf ook niet meer dan de sportschool afgemaakt."

Zo zaten ze nog een tijdje zwijgend aan de rand van het meertje. Op de achtergrond het rumoer van de almaar dronkener wordende familie en voor hen de serene rust van de duinwal, waar enkel het gezoem van ontelbare insecten en het gekwaak van de kikkers was. Benk zat stil te genieten van de arm van zijn tante om hem heen en snoof de oosterse parfum op die als een wolk om haar heen hing, als doorschijnende sluiers, zachtjes wapperend in de wind. Hij voelde haar borst rustig op en neer gaan bij elke ademhaling en alsof ze het doorhad drukte ze Benk tegen haar borst en woelde wild door zijn haren.

"Wat is dit toch een lekkere plek, mijn lievelingsplek," zei Debbie. Benk dacht even aan een hele andere lievelingsplek, want zo wilde hij wel eeuwig blijven liggen; met zijn hoofd op de stevige borsten van tante Debbie.

"Kom joh, we gaan de rest van de familie verder vervelen en ik heb dorst." En ze stond resoluut op, sloeg een beetje oud gras van haar kleren en schudde heftig met haar hoofd om haar haren op de juiste plek te krijgen.

"Zo, daar moeten ze het maar mee doen," zei ze lacherig.

Mooie herinneringen van vele fijne avonden bij oom Charel en tante Debbie, toen de familie nog zeer regelmatig bij elkaar langskwam. Maar op de een of andere manier veranderde dat in snel tempo na de dood van oom Charel.

In het begin was er steun alom en deed men wat ze maar konden om het verdriet van tante Debbie een beetje dragelijker te maken. Maar al snel werd dat minder en minder. Vooral toen Debbie besloten had het gehele transportbedrijf aan de concurrent te verkopen. De één was verbolgen, een ander noemde het vloeken in de kerk, maar niemand – behalve de concurrent – had er een goed woord voor over. Debbie bleef onvermurwbaar en verkocht de zeven trailers met oplegger en het pand en regelde dat de elf man personeel onder goede condities werden overgenomen. Nu had Debbie al geen klagen, maar met het geld van de verzekering en het bedrag wat de firma had opgeleverd was ze in één klap stinkend rijk. Rijk, maar alleen: de één na de ander keerde haar de rug toe. Door roddel en achterklap en een neringzieke familie, die zwaar teleurgesteld was in de hele gang van zaken. Benk wist nog dat zijn vader tekeer ging als een doorgedraaide stier. Briesend stond hij tegen moeder te vloeken en te schreeuwen dat “die kuthoer dit” en “die tyfustrut zo.”

Alsof moeder er iets mee kon. Het feit bleef dat Debbie praktisch alleen kwam te staan. Wilde verhalen kwamen op gang over hoe en wat de rijke weduwe met al dat geld ging doen. Zou ze vertrekken naar het buitenland? Iemand uit de jetset aan de haak slaan? Al haar geld op rood zetten in het casino? Maar Debbie deed helemaal niets, behalve treuren om haar maffe Charel, die ze nog elke dag miste. Wat de rest ervan vond kon haar aan haar kont roesten. De meesten, zo niet iedereen, zagen enkel en alleen met hebberige ogen het geld, zoals een ouwe verlepte hoer haar vadsige geile klant. Dat zij zonder haar grote liefde door het leven moest, daar stond allang niemand meer bij stil. Een keiharde realiteit in een keiharde wereld. En dus haalde Debbie de boodschappen twee dorpen verderop, om gezeik te ontlopen en leidde verder een teruggetrokken bestaan. Alleen Benk kwam steevast even kijken hoe het met zijn tante ging. Lieve, kleine Benk.

Hoofdstuk 2

Benk zat op een koele grafsteen van de één of ander naar de verse kuil te kijken waar Debbie zojuist in was neergedaald. De weinige aanwezigen stonden allang in de aula onder de airco hun pils te verorberen.

“Nou, proost dan maar, Deb,” zei Benk zachtjes, terwijl hij zijn blikje bier omhoog tilde. Hij had niet de minste behoefte om zich bij de rest van het gezelschap te voegen. Zijn vader en moeder, die enkel uit plichtsbesef waren komen opdraven. Tante Nel – de zus van wijlen oom Charel en zijn vader – mocht hij zijn hele al leven niet. Dat ouwe zure kreng stonk altijd naar afgekookte melk met zo’n velletje erop. Weeïg, net als haar uitgelubberde slappe tietten, die steevast los in de tas hingen onder het smoezelige, honderd jaar oude t-shirt van Normaal. Niet zo gek dat ze nooit een vent had gehad. Zelfs een blinde knapte daar op af. Ook Dirk Jan, de poelier, was van de partij. Die geilde op elke begrafenis, de ouwe kippenneuker sloeg er werkelijk niet één over. Daar deed hij graag zijn zaak voor op slot, schoot in zijn verlepte pak en stond naast de kist te treuren alsof het zijn eigen wijf was. Nou, Benk wist zeker dat Dirk Jan bij iedereen kon treuren, behalve als het om zijn eigen vrouw zou gaan, maar dat snapte zelfs Benk nog wel. De vrouw van Dirk Jan was ruim twee meter groot, minstens honderdveertig kilo zwaar en had een stemmetje dat klonk alsof je een ballon liet leeglopen terwijl je de uiteindjes net niet genoeg uit elkaar trok. Een langgerekte blubberscheet. Ze had zo in een horrorfilm kunnen spelen.

De dominee en die grijze muizenbek van het uitvaartcentrum maakten het feest compleet, maar Benk bedankte even. Geen zin in dat huichelachtige gewauwel. Maar er was weer wat te halen hè? Ja, dan laat je je toch weer van de goede kant zien.

Het viel Benk wel zwaar tegen dat John niet even de moeite had genomen om bij de uitvaart te zijn. John, zijn beste – en eigenlijk zijn enige – vriend. Zijn vismaat, waarvan hij altijd en eeuwig het gezeik over zijn ‘geweldige’ huwelijk moest aanhoren, maar die, nu hij andersom gewenst was, de grote afwezige speelde. Hij zou wel weer in de clinch liggen met zijn mooie Thea, of het zoveelste moordscenario aan het bedenken zijn. *‘Dan had hij hier toch aardig wat inspiratie op kunnen doen,’* dacht Benk wrang, *‘Ach, laat ze het ook lekker uitzoeken met z’n tweeën.’* Het viel hem tegen dat John er niet was, maar eigenlijk was het maar beter ook.

Nee, Benk wou nog even alleen zijn met Debbie, zijn Debbie. Straks kwamen de doodgravers het witte mulle duinzand op de kist gooien en was het voor altijd klaar. Dan lig je daar voor eeuwig met een tuin op je buik naar de sterren te staren. Geen gezellige avonden meer in de tuin met het kampvuur aan. Of in de winter voor de openhaard ouwe platen draaien op nog zo’n ouderwetse pick-up. Keihard Led Zeppelin aan terwijl Debbie als een krolse kat bijna naakt door het huis aan het dansen was. God, wat zou hij haar gaan missen! De tranen vloeiden hevig aan de rand van het verse graf. Zijn moeder wuifde vanuit de verte dat zij naar huis gingen, hij wuifde lusteloos terug. Die zaten natuurlijk al op hete kolen om naar de notaris te gaan.

Alles, maar dan ook alles, draait om geld tegenwoordig, of zou dat altijd al zo zijn geweest? Benk had zich er nooit zo mee bezig gehouden. Hij verdiende voldoende om het kostgeld te betalen, was altijd cool gekleed en had nog zat op de bank staan waar hij niets mee deed. Benk beheerde een drietal dating-websites waar hij aardig wat reclame-inkomsten uit genereerde. Gewoon, vanuit zijn kamer thuis stuurde hij de hele zooi aan, wat hem niet meer dan vier uurtjes per dag kostte. Ergens in Rotterdam had hij megaveel ruimte op diverse servers gehuurd. Hij zorgde dat de back-up probleemloos verliep en zat eigenlijk het

merendeel van de tijd naar de sneue profielen van zijn klanten te kijken. Als je niet beter wist zou je denken dat de hele wereld één grote kansloze treurnis was op het gebied van relaties. Vooral op de site "Verboden Vruchten" zag je de triestheid van de mens voorbij komen en dat men werkelijk heel veel over had voor een avondje geile seks met Yvonne van drie dorpen verderop.

Hij sliep al jaren naast een snurkende gnoe en zij lag ook al tijden naast een seksloze, ruftende kannibaal zonder eetlust. Lekker chatten met elkaar en vooral veel klikken. Elke klik bracht weer centen in de pocket bij Benk. Als je vreemd wilt gaan moet daar wel voor betaald worden natuurlijk, het liefst bij Benk. Een lucratief handeltje waar je geenszins mee van werd en waarbij je tijd zat overhield om leuke dingen te doen. Zoals muziek maken bijvoorbeeld.

Al was het niet altijd een leuke job. Hij zou nooit het trollen-incident met zijn tante Nel vergeten. Die stond gewoon haar hele slappe hebben en houwen voor de webcam te showen alsof het uitverkoop was. Dat zag Benk als eerste, nog voor hij zijn tweede bak koffie naar binnen had kunnen werken. De vieze, afgelebbelde, ouwe boterham van zijn tante Nel. Veel haar en nog meer vel. Dacht die ouwe draak nou echt dat een kerel daar in zou trappen? Een vegetariër misschien, want Nel was wel uiterst bedreven met een komkommer bezig. Het merendeel ervan verdween in de verschrompelde roze flamoës van tante Nel, terwijl ze een geile uitnodiging mompelde. Benk had nog even met de gedachte gespeeld om haar profiel te verwijderen, maar bij nader inzien vond hij het wel cool om aan zijn tante te verdienen, ook al zou het geen hit op internet worden. Benk kon het zich niet voorstellen dat er mannen waren die daarop geilden, maar hij had zich wel meer vergist. Elke keer als hij weer iets bizars tegenkwam op één van zijn websites dacht hij dat hij het nu wel had gezien. Nee dus: het kon altijd weer vreemder.

Achter zich hoorde hij een kruiwagen met een paar scheppen erin naderen.

"Je laatste zonnestrallen, Deb," hij kneep het blikje zo fijn mogelijk en gooide het naast de kist, "Dag lieve lieveling, ik hou van je."

Het waren de laatste woorden die niet beantwoord werden, maar Benk wist zeker dat Debbie ook van hem had gehouden. Rustig liep Benk het kleine kerkhof af, zijn colbert over zijn schouder dragend en zijn overhemd losgeknoopt en uit zijn pantalon getrokken. Hij had eigenlijk zin om naar het huis van Debbie te lopen, maar ja, wat had hij daar verder nog te zoeken? Naar huis dan maar, waarbij dezelfde vraag oprees: wat moest hij daar nog? Het werd tijd om op eigen benen te gaan staan. Vierentwintig jaar en nog steeds onder moeders vleugels, al was hij steeds minder en minder thuis. Hier stond zijn bed en hier deed hij zijn werk.

Toen Debbie nog leefde was dat allemaal nog wel te verteren: de uitvalbasis was altijd dichtbij en open als hij het zat was thuis. Niet dat het zo erg was, hij had zijn eigen omgebouwde garage die dienst deed als werk- en woongedeelte en erboven had hij zijn eigen slaapgedeelte met badruimte. Klein, maar gerieflijk en los van het huis van zijn ouders. Eigenlijk woonde hij al een soort van zelfstandig, maar nog altijd onder het juk van zijn ouders. Het toezien oog was nooit ver weg. Nu vielen de zachte ogen van moeder wel mee. Altijd geruisloos deed ze zijn was en maakte zij schoon als Benk weg was. Ze bemoeide zich zo weinig mogelijk met zijn sores, maar was er altijd als hij haar nodig had. Pa daarentegen leek zich steeds meer van hem te vervreemden. Hij snapte gewoon niet hoe Benk met dat lullige beetje werk wat hij deed zo'n royaal leven kon hebben. Benk betaalde een meer dan gemiddeld bedrag aan kostgeld aan zijn moeder, zag er altijd tip top uit, reed op de scooter

die op dat moment de trend was en hield nog geld over. Pa zwoegde zich rot op het land bij Bijvoet, van vroeg tot laat en vaak was hij ook nog op zaterdagochtend de lul, als één of andere klote-Pool weer een machine in de soep had laten lopen. Pa had zijn hele leven al in de bloembollen gezeten en dat zat hij nog.

“Bijvoet & Zonen: hard werken, lagen lonen,” zei hij vroeger nog wel eens met een lach. Maar die lach was de laatste jaren steeds zeldzamer geworden. Wederzijds begrip ook trouwens. Daar hielp het feit dat Benk als enige nog wel bij Debbie over de vloer kwam ook niet helemaal aan mee. “Ongezond veel,” had pa wel meerdere keren gemopperd, waar Benk enkel zijn schouders over opgehaald had.

“Wat moet je dan altijd bij dat ouwe wijf? Ga eens verkering zoeken man, het liefst van je eigen leeftijd,” sprak de ouwe op meewarige toon, maar het kwam steeds minder bij Benk binnen. In het begin had hij zich er nog wel tegen verzet, maar hij had al gauw in de gaten dat het eenrichtingsverkeer was en dat hij net zo goed tegen een hooiberg kon ouwehoeren: dat zou hetzelfde resultaat hebben. Debbie was dan wel vijfentwintig jaar ouder dan Benk geweest; pa was weer zeventien jaar ouder dan Debbie. Wie was hier nou oud? Dat was ook precies waarom de kloof tussen hem en zijn pa steeds groter was geworden en uiteindelijk uitmondde in een wederzijds stilzwijgen. Zijn lieve moedertje zat ondertussen maar met samengeknepen billen in de bemiddelingsrol. Altijd schipperen tussen twee kampen die niet dichterbij elkaar wilden komen. Kerst en verjaardagen waren niet meer zoals vroeger. Benk zat meestal bij zijn tante, wat maar niet begrepen werd. Zelfs zijn eigen verjaardag vierde hij al zeven jaar niet meer thuis, maar liever bij Debbie en dat had wat hem betreft nog heel lang door mogen gaan. Ze hadden het er al vaak over gehad om te gaan samenwonen, maar er was zoiets als het ethisch bezwaar, wat altijd om de hoek kwam kijken. Iedereen zou er natuurlijk schande van gaan spreken, maar dat was al ingecalculeerd. Samen ergens anders gaan wonen was ook geen optie, want Debbie wilde voor geen prijs haar huisje verlaten. Terecht overigens, want het was ook prachtig. Geen plek in de wijde omtrek waar het zo goed toeven was.

Hoe langer ze met elkaar omgingen, hoe sterker het gevoel van hen beiden bezit nam om voor altijd bij elkaar te kunnen zijn. Hoe closer de band werd, des te meer schijt ze kregen aan wat jan en alleman er wel niet van zou vinden. Benk wist eigenlijk van tevoren al dat zijn vader moord en brand zou gaan schreeuwen, maar ook dat werd steeds minder van belang. Ook al was de situatie bijzonder, niets en niemand zou hen op andere gedachten kunnen brengen.

“Maar dan moet je godverdomme niet plotseling de pijp uitgaan, Deb!” zei Benk met tranen in zijn ogen, terwijl een nietsvermoedende kiezel een rottrap kreeg en in de prutsloot belandde. Voor die bestemming zou het zelf nooit voor hebben gekozen, maar ja: het was maar een eenvoudige kiezel.

Hoofdstuk 3

Nel en de vader en moeder van Benk zaten gedrieën hoopvol in het snikhete kleine kantoor van notaris Brenting, die ondanks al zijn poeha niet eens een airco had. Het was niet te harden en de luchtkwaliteit nam ook merkbaar af. Coby, Benks moeder, kon de neiging om te gaan kotsen bijna niet meer weerstaan door de klotsende oksels van Nel. Het raam stond dan wel op een kier, maar dat kon niet voorkomen dat de ouwe karnemelklucht van haar schoonzus het kantoor vulde met een benauwdheid waar een COPD-patiënt acuut het loodje bij zou leggen. *‘Hoe kan het toch dat die drie zo verschillend zijn?’* dacht Coby.

Wijlen Charel, de ondernemende, stoere vent vol bravoure, met altijd de lach aan zijn kont. Corneel, haar man, was wat stug en stil, ietwat teruggetrokken en – zeker dertig jaar geleden, toen zij verkering kregen – een hele knappe verschijning. Dat waren dan de twee broers, die al behoorlijk tegenstrijdig waren, maar Nel, de jongste van de drie, was wel een zeer bijzonder creatuur van de natuur. Er zat weinig vrouwelijks aan Nel, weinig wat ook maar enigszins aantrekkelijk te noemen was. Lichamelijk niet, maar geestelijk was er ook van alles mis met deze creatie Gods.

Vijfenvijftig jaar geleden was ze gehaald met de tang, na een langdurige, zware en zeer pijnlijke bevalling, waar moeder Geurts bijna aan was bezweken. Het grapje ging in het dorp dat toen Nel ter aarde kwam, de grond schudde van de klap. Het was in de Bilt waargenomen op de schaal van Richter. Het was de grootste baby die de vroedvrouw ooit ter wereld had geholpen. Het was überhaupt de grootste baby die ze ooit had gezien, iets waar ze jaren mee had opgeschept bij wie het maar horen wilde. Nel groeide snel op en kwam er op de kleuterschool achter dat zij anders was dan anderen. In het begin werd zij daar behoorlijk mee gepest, maar Nel kwam er ook achter dat ze boven iedereen uittorende en twee keer zo sterk was als het stoerste ventje. Na een paar pestkoppen te grazen te hebben genomen hield het pesten op. Althans, het gebeurde niet meer face-to-face, enkel nog achter haar rug om, want menigeen had de littekens nog op de huid. Jantje, van de postbode, had op hardhandige wijze de zandbak van een hele andere kant leren kennen. Nel had hem aan zijn haren er doorheen getrokken na het zoveelste pesterijtje en waar maar zand kon zitten zat het. Tot overmaat van ramp had stoere Jan in zijn broek geplast en was huilend naar de juf gerend, onder toeziend oog van de rest van de kinderen, waardoor de kinderen die opletten meteen wisten: daar kun je beter geen ruzie mee krijgen. Rosalie Roos was niet zo oplettend geweest. Het kakkerskind van de familie Roos, die een grote showtuin met bloembollen bezat waar in het voorjaar bussen vol toeristen hun geld achterlieten. Een ‘kleine Keukenhof’, wat in die tijd een ware goudmijn was. Rosalie werd, als enig kind, als een verwend nest opgevoed, of eigenlijk; niet. Daardoor vond Nel het nodig om dan zelf maar even een kleine opvoedcursus bij te brengen, nadat Rosalie had besloten dat Nel niet welkom was in de poppenhoek. Een flesje ecoline ging op een onverwacht moment door de blonde, altijd perfect gestylede pijpenkrullen van Rosalie. In de latere punttijd zou ze hier hoge ogen mee hebben gegooid, maar nu was het een regelrechte ramp. Half blond, half zwart, haar truitje naar z’n moer en in haar nek en op haar voorhoofd zwarte strepen, die wekenlang waren blijven zitten. Goed spul, dat ecoline.

Ook Rosalie liet het voortaan wel uit haar hoofd om te wedijveren met Nel. Natuurlijk bleef dit niet zonder gevolgen en al snel werd Nel geconfronteerd met de mededeling dat ze, als ze haar gedrag niet verbeterde, misschien wel naar het internaat moest. Daar wisten ze wel raad met recalcitrante kinderen zoals Nel. Maar het liet Nel koud en in de klas was de norm gezet: uitkijken met Nel. Respect hield ze er wel aan over, maar geen vrienden, zodat ze de

gehele lagere school eenzaam doorliep. Na schooltijd en in de vakanties was ze altijd te vinden bij boer Hulzebos, waar ze het paard verzorgde, de kippen eten gaf, knuffelde met het varken en later hielp met het koemelken. Veel later kwam men erachter dat zij niet alleen de koeien molk, maar dat ook boer Hulzebos volop aan zijn trekken kwam.

Voluptueuze Nel was al vroeg rijp en lustte er wel pap van. Wat boer Hulzebos weer goed uitkwam, want zijn vrouw was maar een levensloze baal hooi geworden in de loop der tijd. Als cadeau voor al haar hand-en-span-diensten had Hulzebos Nel een keer meegenomen naar een concert van de Achterhoekse formatie Normaal.

Amper dertien jaar was ze, maar al even groot als Hulzebos. Samen in de ouwe Mercedes, bepakt en bezakt, met de tent naar Drenthe voor een weekendje lol. En daar ging het pas goed fout. Nadat ze een levendig concert van de Drentse boeren hadden meegemaakt, wat gepaard ging met hooi en bier, kut roepen en je tietten laten zien, waren de twee een beetje dronken en voldaan naar de tent op het aangrenzende kampeerterrein teruggezakt, alwaar boer Hulzebos zich vergreep aan de gewillige Nel.

Nu kun je vinden wat je wil van de Drentse boeren, maar ook daar hield men er normen en waarden op na. Misschien wel meer dan in het verdorven westen waar de twee vandaan kwamen. Het tweetal liep sowieso al een beetje in de gaten: "Da's volk wat niet van ons is, hè."

En dat het geen vader-dochter-uitje was werd ook al snel duidelijk, vooral toen het tweetal samen de tent indook. De politie werd ingelicht 'voor het geval dat' en toen die toch maar even een kijkje ging nemen om de onrust weg te nemen, troffen ze daar Nel aan, bovenop de boer, in een houding waar je er niet vanaf kon vallen, zeg maar...

Boer Hulzebos werd aangeklaagd voor pedofilie en Nel werd door vader Geurts opgehaald met de trein, de terugreis was niet de allergezelligste. Er werd besloten dat Nel een tijdje naar het meisjesinternaat in Zeeland moest voor heropvoeding. Nel onderging het allemaal stoïcijns en groeide gewoon door tot abnormale proporties. Maar ook haar buik zwol na een paar maanden op tot ongekende grootte. Van het weinige eten dat ze daar kregen kon het niet komen, dus werd er al snel geconstateerd dat Nel zwanger was. Voor een abortus was het al te laat, dus werd er besloten het maar te laten komen. Een abortus was sowieso onbespreekbaar in het Zeeuwse Sint Anna Ter Muiden, waar Nel in het oude spartaanse kindertehuis van het 'Heilig Hart ter Ruste' was opgeborgen. Onderdeel van de Dominicanessen van de heilige Catharina van Engelendale. Mooie benaming, maar het bleef een tuchthuis. Nadat het kind vijf maanden later dood geboren was, werd Nel teruggestuurd naar huis. Voor zulk soort meiskes was geen plaats in Huize Sacre Coeur, waar enkel de liefde aan God werd geschonken.

Het zat Nel op zijn zachtst gezegd niet mee en ze kreeg steeds meer het gevoel dat zij overbodig was in deze wrede wereld, waar niemand haar begreep. Haar uitlaatklep, Hulzebos, zat nog wel een paar maanden achter de tralies, als ze daar überhaupt nog in de buurt mocht komen. Maar het meest miste zij nog wel de beesten. Die hadden tenminste geen oordeel over hoe ze eruit zag en of ze misschien een beetje ander gedrag vertoonde dan wat men normaal vond. Wat was normaal? Men vond er maar van wat men ervan vond, het kon Nel geen ruk schelen. Misschien was dat wel waarom ze zo'n grote affiniteit met Normaal had. Eerlijke, rauwe, recht-voor-de-kont-weggespeelde muziek voor de hardwerkende boer, die meer om de natuur gaf dan om de boekhouding. Een boer mot boeren, hooien en dorsen. Maar in Den Haag dacht men daar anders over. Daar dacht men enkel in regels. En in regels over regels, die dan weer geregeld moesten worden.

Charel had uiteindelijk bij het Noord Hollands Landschap een baantje voor zijn jongere zus

geritseld. Ze mocht stage gaan lopen bij Gerardus, de schaapherder, die eigenlijk al tegen zijn pensioen aan liep. Als dat nou naar behoren ging mocht ze misschien zijn baan over een jaar of twee wel overnemen. Nel had Charel bijna doodgedrukt van blijdschap. Nel kon haar geluk niet op en had de baan van haar leven. Charel had tevens een piepklein arbeidershuisje voor haar geregeld, dat tegen de monumentale muur van de boomgaard stond geplakt. Samen met Corneel hadden Charel en Nel de boel bewoonbaar gemaakt en voor het eerst in haar leven had ze staan huilen van geluk. Jaren achter elkaar was het geweldig gegaan met Nel, die een hele beste schaapshoeder in haar had zitten. Geen klachten meer, geen gezeik meer, iedereen tevreden. Tot Nel het internet ontdekte en er weer gruzige gedachten in het grote lijf naar boven kwamen borrelen. Voor haar werk werd het na verloop van tijd toch een vereiste dat ze meer met social media moest doen, om de mensen te laten zien waar het NHL allemaal mee bezig was en hoe geweldig dat wel niet was. Dat hadden ze achteraf beter door iemand anders kunnen laten doen. Maar toen zat de wurm al in de appel.

Notaris Brenting kwam met een bezweet hoofd binnen en keek met gefronste wenkbrauwen in het rond.

“Is uw zoon Benk er niet bij?” vroeg hij aan Corneel.

“Die zag er de noodzaak niet van in, meneer Brenting, en hij heeft het er schijnbaar moeilijk mee.”

“Juist ja. Hmm, maar ik heb toch graag dat hij ook aanwezig is hier, want hij wordt tenslotte genoemd in het testament van wijlen mevrouw Geurts-van Zanten. Is het misschien een kleine moeite om hem er even bij te halen? Dan kan ik de hele akte in één keer doornemen, snapt u.”

“Ik ga wel even kijken,” zei Coby, opgelucht dat ze even uit de beerput van de hel kon ontsnappen. Ze hoopte maar dat ze Benk niet kon vinden, dan werden ze het vanzelf zat daar in dat notarishok, had ze dat ook weer gehad.

Ze trof Benk in zijn boxersshort achter zijn computer aan, waar anders.

“Lieverd, je moet echt even mee naar de notaris. Hij vroeg specifiek naar jou, dus trek even wat aan en verlos mij van dit gedoe alsjeblieft. Ik beloof je dat je daarna net zoveel ijskoud bier van me krijgt als je op kunt.”

Benk glimlachte, trok een korte broek en een shirt aan, stapte in zijn slippers en zei: “Beloofd is beloofd, hè!”